

Η ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΗΝΙΝΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ

ΓΡΑΦΕΙΑ : ΟΔΟΣ ΧΑΛΚΟΚΟΝΔΥΛΗ, ΑΡΙΘ. 7—ΑΘΗΝΑΙ—ΤΗΛ. 33.839

ΕΤΟΣ Α' Αριθ. Φύλ. 3

Κυριακή 25 Μαρτίου 1946 Π.Ο.Η.

Ο ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΜΟΣ ΤΗΣ ΘΕΟΤΟΚΟΥ

ΕΜΒΑΣΜΑΤΑ ΣΥΝΔΡΟΜΩΝ

Επιστολαί και ἐμβάσματα ἀφορῶντα τὸ φύλλον ἀπευθύνονται : Πρὸς τὸν Σεβασμιώτατον Ἄγιον Διακόνον
Κύριον Κύριον Πολύκαρπον
Χαλκοκονδύλη 7—'Αθήναι

Υπεύθυνος Συντάξεως : Ἀρχιμ. Μαρτύριος Ζούλιας

Ἀδελφοί : Στήνεται καὶ κρατεῖται τὰς παραδόσεις ἅς
ἐδιδάχθητε εἴτε διὰ λόγου εἴτε δι' ἐπιστολῆς ἡμῶν.

Β'. Θεσσ. Κεφ. Β'. 15

«ΕΥΑΓΓΕΛΙΖΟΥ ΓΗ ΧΑΡΑΝ ΜΕΓΑΛΗΝ, ΑΙΝΕΙΤΕ ΟΥΡΑΝΟΙ ΘΕΟΥ ΤΗΝ ΔΟΞΑΝ»

Ὁ Εὐαγγελισμὸς τῆς Θεοτόκου ὑπὸ τοῦ Ἀρχαγγέλου Γαβριὴλ, ἐπλήρωσε χαρὰς καὶ εὐφροσύνης σύμπαντα τὸν κόσμον τὸν ἐν χώρᾳ καὶ σκιᾷ θανάτου τέως καθήμενον. Λαμπρὰ καὶ φωτοβόλος ἀνέτειλεν εἰς τὸν Ἐκκλησιαστικὸν ὀρίζοντα ἡ γηθόσυνος καὶ εὐφρόσυνος αὐτῆ τοῦ Εὐαγγελισμοῦ Ἑορτῇ καὶ ἡμέρᾳ, ἡ ἀπ' αἰῶνων ὀρισθεῖσα ὑπὸ τῆς Θείας Βουλῆς καὶ φιλονθρώπις, πρὸς ἀπολύτρωσιν τοῦ ἀνθρωπίνου γένους ἐκ τοῦ ζυγοῦ τῆς ἁμαρτίας, καὶ ἀποκατάστασιν αὐτοῦ εἰς τὸ πρῶτον χάρισμα τῆς ἀθανασίας καὶ πνευματικῆς υἰοθεσίας. Ἰδοὺ ἡμέρα χαρὰς καὶ ἀγαλλιᾶσεως ἐπὶ γῆς καὶ ἐν Οὐρανοῖς. Ἡ πρὸ αἰώνων κηρυχθεῖσα ὑπὸ τῶν ἁγίων Προφητῶν, καὶ προσδοκηθεῖσα ὑπὸ τοσοῦτων Δικαίων καὶ ἁγίων Πατριάρχων. Ἰδοὺ ἐπὶ τέλους πληροῦται ἡ προφητεία τοῦ Προφήτου Ἡσαίου λέγοντος. «Ἰδοὺ ἡ Παρθένος ἐν γαστρὶ λήψεται καὶ τέξεται υἱὸν καὶ καλέσουσι τὸ ὄνομα αὐτοῦ Ἐμμανουὴλ (Ἡσ. 7. 14). Οὕτως, ἐλθόντος τοῦ πληρώματος τοῦ χρόνου, ὁ Μονογενὴς Υἱὸς τοῦ Θεοῦ, ὁ Ὁμοούσιος τῷ Πατρὶ, γίνεται πρὸς σωτηρίαν τῆς ἀνθρωπότητος Υἱὸς τῆς Παναγίας ἀνθρώπος χωρὶς νὰ παύσῃ νὰ ᾔνῃ ἅμα καὶ Θεός, καὶ ἡ Πάναγνος Μάρια γίνεται Μήτηρ Θεοῦ χωρὶς νὰ παύσῃ οὐσα ἅμα καὶ Παρθένος.

Τοιαῦτα εἶναι τὰ ὑπερφυῖ καὶ ὑπὲρ πᾶσαν ἀνθρωπίνην ἔννοιαν καὶ κατάληψιν χαρὰς εὐαγγελία, ἅτινα εὐηγγελίστατο εἰς τὴν Παρθένον ὁ Ἀρχάγγελος Γαβριὴλ, ἀποσταλεὶς ἐπὶ τούτῳ ὑπὸ τοῦ Τριαδικοῦ Θεοῦ. Naί, ἐν τῷ Θεῷ τούτῳ Μυστηρίῳ, ὅπερ ἀποτελεῖ δευτέραν δημιουργίαν, λαμβάνουσι χώραν καὶ τὰ τρία πρόσωπα τῆς Ἀγίας Τριάδος, ὅπως καὶ εἰς τὴν πρώτην δημιουργίαν, ὁ Ἄναρχος Πατὴρ εὐδοκεῖ νὰ πέμψῃ τὸν Μονογενῆ Αὐτοῦ Υἱὸν εἰς τὸν κόσμον, ὁ Υἱὸς καὶ Λό-

γος τοῦ Θεοῦ συγκατετέθη εἰς τὸ θέλημα τοῦ Πατρὸς, καὶ τὸ Ἅγιον Πνεῦμα συνεργεῖ εἰς τὸ θάσμα τοῦτο καὶ τὸ Μυστήριον τῆς ἐνανθρωπήσεως.

«Πνεῦμα ἅγιον ἐπελεύσεται ἐπὶ σέ, καὶ δύναμις ὑψίστου ἐπι-

καὶ ἐξοίσαν λαμπρότητα ἀπαυγάξει δι' ἅπαντα μὲν τιν ἰσχυρὰν κόσμον, ἀλλὰ πρὸ πάντων δι' ἡμᾶς τοὺς ὀρθοδόξους Ἕλληνας, ἡ γηθόσυνος αὐτῆ ἑορτῇ τοῦ Εὐαγγελισμοῦ, καθ' ἣν ἐχαρίσατο ἡμῖν διπλὴν τὴν χάριν ὁ Πάναγθος Θεός, εὐαγγελισόμενος διὰ τοῦ Ἀρχαγγέλου Γαβριὴλ καὶ διὰ τοῦ αἰδίου ἱεράρχου Παλαιῶν Πατρῶν Γερμανοῦ, τὴν γλυκεῖαν καὶ χαρμόσυνον Ἀνατολὴν τῆς πνευματικῆς καὶ πολιτικῆς ἡμῶν ἐλευθερίας.

Ὅντως, ἀφ' ἧς στιγμῆς ὁ Ἀρχάγγελος Γαβριὴλ ἀπηύθυνεν εἰς τὴν Ἐχαριτωμένην Μαρίαν τὸν θεσπέσιον τοῦτον χαιρετισμόν, «Χαῖρε Ἐχαριτωμένη Μαρία ὁ Κύριος μετὰ σοῦ», ἀπὸ τῆς στιγμῆς ἐκείνης διεσεσθῆσαν τὰ θεμέλια τῆς πνευματικῆς δουλείας, καὶ κατέπεσαν τὰ σιδηρὰ δεσμὰ τῆς τοῦ διαβόλου τυραννίας, κατατροπώθεντος τοῦ Κράτους τοῦ κακοῦ καὶ τῆς ἁμαρτίας. Καὶ πάλιν, ἀφ' ἧς εὐλογημένης ὥρας ὁ εὐκλεὴς καὶ περιώνυμος Ἱεράρχης Παλαιῶν Πατρῶν Γερμανὸς ἀνεπέτασεν εἰς τὴν Ἁγίαν Λαύραν τὸ λάβαρον τῆς Πανελληνίου ἐβνεγερσίας, καὶ διὰ τοῦ Χριστοῦ τὴν πίστιν τὴν ἁγίαν, καὶ τῆς Πατρίδος τὴν ἐλευθερίαν ἐκήρυξε τὴν ἐναρξιν τοῦ ἱεροῦ ἀγώνος τῆς ἀνεξαρτησίας, ἥρξατο νὰ ὑποφώσκῃ εἰς τὸν Ἑλληνικὸν ὀρίζοντα τὸ ἀγλαόμορφον λυκαυγὲς τῆς Ἑλληνικῆς ἐλευθερίας. Καὶ ὅπως ὁ Θεὸς πρὸ αἰώνων προ-

σκιάσει σοὶ διὸ καὶ τὸ γεννώμενον ἐκ σοῦ ἅγιον, κληθήσεται υἱὸς Θεοῦ».

Δικαίως ὁθεν εἰς τὸ γηθόσυνον τοῦτο τῆς χαρὰς Εὐαγγελίου ἡ γῆ καὶ τὰ ὄρη καὶ οἱ βουνοὶ ἐν ἀγαλλίασει ἐσκίρτησαν, οἱ δὲ οὐρανοὶ ἠθρίσαν καὶ μαρμαίρουσαν λάμψιν ἠκτινοβόλησαν εἰς τὸ ἅπλετον τῆς Θείας δόξης καὶ μακροθυμίας φῶς.

Naί, ἀπαστράπτουσιν αἴγλην

κατήγγειλε διὰ τῶν Προφητῶν τὴν ἔλευσιν τοῦ Μεσσία, τοῦ συντρίψαντος τοῦ κράτος τοῦ διαβόλου, ὑπὸ τὴν ἰσβόλον πτέρων τοῦ ὁποῦ ἐστέναν ἡ ἀνθρωπότης συρομένη αἰχμάλωτος εἰς τὸ ἄρμα τοῦ κακοῦ καὶ τῆς ἁμαρτίας, οὕτως ἡ αὐτὴ Θεὰ Πρόνοια, ἥτις πόρρωθεν προμηνύει τὰ μεγάλα κοσμοϊστορικά γεγονότα, προκατήγγειλε τὴν ἔλευσιν τῆς ἐθνικῆς ἡμῶν παλιγγενεσίας, διὰ τῶν μνημειωδῶν λόγων τοῦ πρῶ-

ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ ΚΑΙ ΕΟΡΤΟΛΟΓΙΟΝ Π.Ο.

	Π.	Ν.	
Δευτ.	28	8	Ἀρχαγ. Γαβριήλ
Τριτ.	27	9	Ματρώνης ὁσίας
Τετ.	28	10	Ἰλαρίωνος Ὁσίου
Πέμ.	29	11	Μάρκου Κυρίλλου Ἱερομ.
Παρ.	30	12	Ἰωάννου Κλίμακος
Σάβ.	31	13	ΑΓ. ΛΑΓΓΑΡΟΥ
Α ΠΡ	1	14	ΤΩΝ ΒΑ-Ι-ΩΝ
ΚΥΡ.	1	14	ΤΩΝ ΒΑ-Ι-ΩΝ
Δευτ.	2	15	ΜΕΓ. ΔΕΥΤΕΡΑ
Τριτ.	3	16	ΜΕΓ. ΤΡΙΤΗ
Τετ.	4	17	ΜΕΓ. ΤΕΤΑΡΤΗ
Πέμ.	5	18	ΜΕΓ. ΠΕΜΜΤΗ
Παρ.	6	19	ΜΕΓ. ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ
Σάβ.	7	20	ΜΕΓ. ΣΑΒΒΑΤΟΝ

του μετά την άλωσιν της Κων)πό-
λεως Οικ. Πατριάρχου Γενναδίου του
Σχολαρίου. **Καίτοι τὰ πάντα**, ἔβρον-
τοφάνει οὗτος ἀπὸ τοῦ ἁμβωνος τῆς
Ἀγίας Σοφίας, **θὰ δυνηθῇ νὰ ἀφα-
πάσῃ παρ' ἡμῶν ὁ καταικτητής, ἐν
τούτοις τὴν ἁγίαν ἡμῶν Θρησκείαν
δὲν θὰ δυνηθῇ νὰ συλῇσθῃ, διότι αὕτη
εἶναι κτῆμα ἡμῶν ψυχικόν, τὸ ὁποῖον
παρ' οὐδεμιᾶς ὑλικῆς βίας καὶ δυνά-
μεως δύναται νὰ ἀφαιρεθῇ, καὶ δι
αὕτη θὰ ἱκανώσῃ ἡμᾶς νὰ συντρίψω-
μεν τοῦτον μίαν ἡμέραν».**

Ὅντως δὲν διεψεύσθη ὁ ἀοίδιμος
καὶ εὐκλεῆς οὗτος Πατριάρχης εἰς
τὴν πρόρρησιν του ταύτην, ἥτις ἦτο
τὸ ἀπαύγασμα τῆς πίστεως καὶ τῆς
ἐλπίδος του πρὸς τὸν Θεόν. Εἰς τὴν
φρικώδη δὲ καὶ καταριγηλὴν τῆς
δουλείας σκοτίαν, τὸν πρῶτον καυ-
στικὸν καὶ φωτεινὸν πυρσὸν ἤναψαν
οἱ ἐμπνευσμένοι λειτουργοὶ τοῦ Ὑ-
ψίστου καὶ οἱ σεμνοὶ τῶν Μουσῶν
θεράποντες, οἵτινες ἀπὸ τοὺς ἱεροὺς
ἁμβωνας καὶ τοὺς νάρθηκας τῶν
Ἐκκλησιῶν ἐνέπνεον εἰς τὴν ψυχὴν
τῆς Ἑλληνικῆς Νεολαίας τὸν ἱερὸν
ἐνθουσιασμόν καὶ ὑπεδαύλιζον τὸ
θεσπιδαῆς ζῶπυρον τῆς Ἑθνικῆς ἐ-
ξεγέρσεως, συσκιάζοντες τὸ φῶς
τῆς Ἑθνικῆς κατηχήσεως μὲ τὸν πέ-
πλον τῆς ἐκκλησιαστικῆς μυσταγω-
γίας. Ἰδοὺ δὲ καὶ ὁ λόγος δι' ὃν οἱ
πρόμαχοι τῆς Ἑλληνικῆς παλιγγε-
σίας καθιέρωσαν τὴν ἡμέραν τοῦ
Εὐαγγελισμοῦ, ὡς ἐπέτειον ἐορτὴν
τῆς ἀπελευθερώσεως ἡμῶν ἀπὸ τοῦ
καταθλιπτικοῦ τῆς δουλείας ζυγοῦ.
Καὶ διότι συμπίπτει ἡ πνευματικὴ
ἀπελευθέρωσις ἡμῶν μὲ τὴν ἀπολύ-
τρωσιν ἡμῶν ἀπὸ τῆς Τουρκικῆς
δουλείας τὸν ζυγόν, καὶ διότι οἱ
πρῶτοι μύσται τῆς μεγάλης ἐθνικῆς
ιδέας Ἀρχιερεῖς καὶ Ἱερεῖς καὶ οἱ
διδάσκαλοι τοῦ δούλου Γένους ἀπὸ
τὴν θρησκείαν ἠρύοντο τὸ ἡθικόν
σθένος καὶ τὸν πατριωτικὸν τῆς ἐ-
λευθερίας παλμόν, δι' ὃν κατάρθω-
σαν νὰ μεταγγίσωσιν εἰς τὴν ὑπὸ
τὸ ἐπώδυνον ἄχθος τῆς δουλείας
στενάζουσιν ἐθνικὴν ψυχὴν τὴν
πρώτην τῆς Ἑλληνικῆς ἐλευθερίας
φωτεινὴν ἀναλαμπήν. Ὅντως τοὺς
ἐπικοὺς ἥρωας τοῦ 1821 τοὺς κατα-
πλήξαντας τὸν κόσμον μὲ τὸν ἄφθα-
στον ἡρωϊσμόν των καὶ τὴν ἀπαρά-
μιλλον εὐψυχίαν, ἐδημιούργησαν οἱ
ἐμπνευσμένοι μυσταγωγοὶ τῆς θρη-
σκείας, καὶ ἡ σεμνὴ χορεία τῶν
πρώτων Διδασκάλων τοῦ ὑποδούλου
Γένους, οἵτινες ὑπεδαύλιζον εἰς τὴν
τρεμοσβύνουσαν ἐθνικὴν ψυχὴν, τὴν
δρᾶ τῆς ἐλευθερίας, καὶ ἐρρίπιζον

Ο ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΣΜΟΣ
ΚΑΙ ΟΙ ΑΕΙΟΙ ΟΠΑΔΟΙ ΑΥΤΟΥ

Ἐάν τις μετὰ προσοχῆς, ἀπαθῶς καὶ
ἀνευ προκαταλήψεως, ὑπὸ μόνῃς τῆς
λαμπάδος τοῦ ὁρθοῦ λόγου ὀδηγούμε-
νος, ἐξετάσῃ τὰς διαφόρους γνωστικὰς εἰς
τὸν κόσμον θρησκείας, θὰ ὁμολογήσῃ
κατ' ἀνάγκην ὅτι οὐδεμία οὐδέποτε ὑ-
πῆρξε Θρησκεία Θειοτέρα, σεπτοτέρα,
ἀγνοτέρα, ὠφελιμωτέρα εἰς τὴν κοινω-
νίαν, ἐντιμωτέρα εἰς τὸν ἄνθρωπον, ἐ-
κείνη ἡ ὁποία ἐπὶ τὸν ὑποτύφοντα σπινθῆρα τῆς προ-
γονικῆς δόξης καὶ εὐκλείας.

Ναί, ἂν μὴ δρᾷς Ἑλλήνων μα-
χητῶν κατάρθωσις νὰ ἐγείρῃ ἀθά-
νατα τρόπαια κατὰ τὸν ἀγῶνα τῆς
ἐπαναστάσεως, καὶ νὰ συντρίψῃ τὴν
ὑπερήφανον ὀφρὺν τοῦ τυραννίου,
τοῦτο ἐπέτυχε, διότι εἰς τὰ στήθη
τῶν μαχητῶν ἐπαλλε γοργὸς ὁ θεὸς
τῆς Πίστεως καὶ τῆς Πατρίδος παλ-
μός, καὶ διότι οὗτοι ἐπολέμουν **«διὰ
τοῦ Χριστοῦ τὴν Πίσιν τὴν ἁγίαν
καὶ τῆς Πατρίδος τὴν ἐλευθερίαν».**

Τὰ δύο ταῦτα ἰδανικὰ τῆς Ἑλ-
ληνικῆς ψυχῆς, ἥτοι Θρησκεία καὶ
Πατρίς, ἐνεψύχωσαν τὸν Ἑλληνικὸν
στρατὸν καὶ κατὰ τοὺς δύο τελευ-
τάλους παγκοσμίους πολέμους, καὶ
ἐπετέλεσεν οὗτος τὰ ἡρωϊκὰ ἐκεῖνα
κατορθώματα ἀνὰ τὰ ὅρη τῆς Ἀλ-
βανίας καὶ εἰς τὰ μέτωπα τῆς Ἀ-
φρικῆς καὶ τῆς Ἰταλίας μαχόμενος
κατὰ τῆς Ἰταλικῆς καὶ Γερμανικῆς
Αὐτοκρατορίας, ἅτινα ἡρωϊκὰ κα-
τορθώματα προσεπέρισαν ἀριζήλον
κλέος καὶ ἄφθαστον δόξαν καὶ εὐ-
κλείαν εἰς τὴν μικράν ἀλλ' ἐνδοξον
Ἑλλάδα. Ἀλλ' ὅταν ἔπαυσε νὰ δο-
νῇ τὰ στήθη τῆς Ἑλληνικῆς στρα-
τίδος ὁ θεὸς τῆς Πίστεως καὶ τῆς
Πατρίδος παλμός, καὶ νὰ καταλαμ-
βάνῃ τοὺς ἄρχοντας καὶ τὸν λαὸν
ἡ ἰδιοτέλεια καὶ ὁ ἐπάρατος κομμα-
τισμός, τότε ἐξαπελύθη καθ' ἡμῶν
κατὰ μὲν τὸν πρῶτον πόλεμον ἡ
Μικρασιατικὴ τραγωδία, εἰς δὲ τὸν
δεύτερον αἱ ἐπαναστάσεις τοῦ με-
τώπου τῆς Ἀνατολῆς, καὶ ὁ ἐμφύ-
λιος σπαραγμός.

Εὐτυχὴς ὁμως δι τὸ Ἔθνος ἡ
μῶν εἶναι προνομιόχον καὶ εἰς αὐ-
τὰς τὰς εὐτυχίας καὶ τὰς περιπε-
τείας, διότι ἐξ αὐτῶν τῶν ἀτυχημά-
των ἀντλεῖ, ὡς ἄλλος Ἀνταῖος, νέ-
αν δύναμιν καὶ νέον ἡθικὸν σθένος,
καὶ ἀποδύεται μετὰ νέων ἐλπίδων
εἰς τὸν καλλιστέφανον στίβον τῆς
προόδου καὶ τοῦ ὕψους καὶ ἀκραί-
φνου πολιτισμοῦ, ἵνα στεφανωθῇ
μὲ τὴν δόξαν τοῦ νικητοῦ. Ἦδη τὰ
ἀποτελέσματα τῶν τελευταίων ἐκ-
λογῶν μὲς ἐμπνέουσι τὴν χρηστὴν
ἐλπίδα δι τὸ Ἑλληνικὸν Ἔθνος εἰς
ἐν ἐνθουσιώδες ἔξαλμα τῆς ψυχῆς,
καὶ εἰς μίαν ἡφαιστιώδη ἀνάφλεξιν
τοῦ πατριωτισμοῦ του. θὰ πυργώσῃ
καὶ πάλιν τὸν ἡρωϊσμόν του, ἵνα
κοσμήσῃ τὴν νεωτέραν Ἑλλην. Ἰστο-
ρίαν διὰ σελίδων νέας δόξης καὶ
εὐκλείας, ἀνταξίας πρὸς τὸ εὐκλεές
καὶ ἐνδοξον τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ
τῆς Ἑθνικῆς ἰδεολογίας παρελθόν.
† Ὁ πρῶτον Φλωρίνης ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ

πιθηδιότερα εἰς καρποφορίαν μεγάλων
ἀρετῶν, ἐκτὸς τῆς Χριστιανικῆς.

Ἡ Θρησκεία αὕτη ἐθεμελιώθη ἐπὶ
τῆς γῆς ὑπὸ τοῦ Υἱοῦ καὶ Λόγου τοῦ
Θεοῦ καὶ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ.
Αὕτη πρὸ χιλιᾶδων ἐτῶν, πρὶν ἀποκα-
λυφθῇ ἐν τῷ κόσμῳ, προκατηγγέλθη
ὑπὸ μακρᾶς καὶ ἀδιαλείπτου σειρᾶς
λαμπρῶν προφητειῶν, ἐστηρίχθη ἔπει-
τα καὶ ἐπεκυρώθη ὑπὸ θαυμάτων ἀναμ-
φισβητήτων καὶ ἀπροσβλήτων, τὰ ὁποῖα
ἐφάνευνον τὴν θεϊότητα αὐτῆς. Καὶ ὁ-
μως ἀπὸ τῆς συστάσεως αὐτῆς ἐξανέ-
στησαν εὐθύς κατ' αὐτῆς καὶ ἀρχοντες
καὶ βασιλεῖς τῆς γῆς, καὶ τύραννοι καὶ
δυνάσται τοῦ κόσμου, καὶ ῥήτορες καὶ
νομικοὶ, καὶ σοφοὶ καὶ φιλόσοφοι, πάν-
τα μετερχόμενοι καὶ πάντα μηχανώμε-
νοι ὅπως αὐτὴν κατὰ κράτος ἐξαφανί-
σωσιν. Ἀλλ' ἡ Ἀγίατῆ τῷ Θεαν-
θρώπῳ Θρησκεία, καθὼς μετὰ φωνῆς
δυνατῆς βοᾷ ὁ Χρυσοσφύμων τῆς Οἰ-
κουμένης Διδάσκαλος Θεὸς Χρυσόστο-
μος περὶ Αὐτῆς καὶ λέγει :

«Πολεμουμένη νικᾷ» ἐπιβουλευομέ-
νη περιγίνεται· ὑβριζομένη, λαμπρότερα
καθίσταται· δέχεται τραύματα, καὶ οὐ
καταπίπτει ὑπὸ τῶν ἐλκῶν· κλυδωνίζε-
ται, ἀλλ' οὐ καταποντίζεται· χερμάζεται,
ἀλλὰ ναυάγιον οὐχ ὑπομένει· παλαίει,
ἀλλ' οὐχ ἡττᾶται· πυκτεύει, ἀλλ' οὐ νι-
κᾶται».

Ἀκαταγώνιστος καὶ ἀκατάβλητος δια-
μένει εἰς τὸν Αἰῶνα ἡ Χριστιανικὴ Θρη-
σκεία, διότι οὐχὶ ἀνθρωπίνης, ἀλλὰ
θείας χειρὸς εἶναι ἔργον. Ἄν καὶ πάν-
τες οἱ ἀπὸ τὰ πρῶτα βήματα τῆς Χρι-
στιανικῆς Θρησκείας ἐξεγερθέντες πο-
λέμοι ματαίως ἐξετόξευσαν τὰ τῆς ἀσε-
βείας βέλη, ἂν καὶ πάντες οὗτοι εἶδον
κατασυντριβέντα τὰ βέλη αὐτῶν ὑπὸ τῆς
ἀκαταμαχίτου πανοπλίας τῆς ὁρθῆς
πίστεως καὶ εὐσεβείας· ἂν καὶ διὰ τῶν
βδελυρῶν μέσων αὐτῶν καὶ τῶν βλα-
σφημῶν καὶ βεβήλων αὐτῶν συγγραφῶν
οὐδὲν ἄλλο κατῴρθωσαν, ἢ ὅπως λαμ-
πρότερα καταδειχθῇ ἡ τοῦ Χριστιανι-
σμοῦ ἀλήθεια· ἐν τούτοις οὐδέποτε ἔ-
παυσαν ἀναφαινόμενοι ἐκάστοτε καὶ
νέοι ἐχθροί, ἐσωτερικοὶ καὶ ἐξωτερικοί.
Δηλαδή καὶ ἐκ μέρους τῶν ἰδίων τέ-
κνων τῆς καὶ ἐκ μέρους τῶν ξένων πρὸς
Αὐτήν.

Κατὰ τοὺς πρώτους χρόνους καὶ μέ-
χοι τῆς Βασιλείας Κων)νίνου τοῦ Με-
γάλου υπῆρξαν ἄπειροι οἱ ἐξωτερικοὶ
ἐχθροί.

Ἀπὸ τῆς ἐποχῆς ταύτης καὶ ἐντεῦθεν,
ἐνῶ οἱ ἐξωτερικοὶ ἐχθροὶ ἐνεφανίζοντο
σπανιότατα ἢ καὶ καθ' ὅλον, οἱ ἐσωτε-
ρικοὶ ἐπληθύνοντο καθ' ἐκάστην διημι-
ουροῦντες εἰς τοὺς κόλπους τῆς Ὁρ-
θοδόξου Χριστιανικῆς Θρησκείας καὶ
Ἐκκλησίας ζητήματα σοβαρά, ἔριδας
καὶ αἰρέσεις, διαμάχας καὶ διχοστασίας,
αἵτινες ἐπέβαλον κατὰ καιροὺς τὴν σύγ-
κλησιν τῶν Ἐπτὰ Ἀγίων Οἰκουμενικῶν
Συνόδων.

Σοβαρότερος τῶν ἐμφανισθέντων ἐ-
σωτερικῶν ἐχθρῶν τῆς Χριστιανικῆς
Ἐκκλησίας υπῆρξεν ὁ Παπισμός. Καὶ
λέγομεν σοβαρότερος, διότι τὴν διαίρε-

ΕΥΑΓΓΕΛΙΚΗ ΣΤΗΛΗ

ΚΥΡΙΑΚΗ Ε. ΤΩΝ ΝΗΣΤΕΙΩΝ

Ο

ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΜΟΣ ΤΗΣ ΥΠΕΡΑΓΙΑΣ ΘΕΟΤΟΚΟΥ

Ἦχος πλ. Α'. Ἐωθινόν 8ον

ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ ἑορτῆς (Λουκ. α' 24 38

ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑ

Ἐπὶ τοῦ Ἱεροῦ Εὐαγγελίου

«Χαίρε Κεχαριτωμένη»

«Χαίρε Κεχαριτωμένη» εἶναι ὁ πρωτόκτιστος χαιρετισμός, τὸν ὁποῖον ἀπευθύνει πρὸς τὴν Παρθένον τῆς Ναζαρέτ ὁ ἀπεσταλμένος ὑπὸ τοῦ Θεοῦ ὁ ἅγιος Ἀγγελος. Καὶ εἶναι μαζὶ χαιρετισμὸς καὶ ὕμνος. Ὑμνος πρὸς τὴν ὁπεραγνὸν Κόρην, τὴν ὅποian ὁ Θεὸς ἐξελέξατο μεταξὺ τῶν γενεῶν καὶ τῶν αἰώνων, διὰ τὴν γίνῃ Μητέρα τοῦ Αὐτρωτοῦ. Ἀπὸ τῆς ἐποχῆς ἐκείνης ὅπου ἡκούσθη ὁ χαιρετισμὸς αὐτὸς ἀπὸ τὸ στόμα τοῦ Θεοῦ Ἀγγέλου, μυριάδες στόματα ἀνθρώπων τὸν ἐπανελάβον, καὶ ἀπὸ ἀναριθμητὰ χεῖλη ἀναπέμπεται ὁ ὕμνος ὁ χαιρετιστήριος πρὸς τὴν ὄντως Κεχαριτωμένην Μητέρα τοῦ Θεοῦ.

Πόσοι χρόνοι διέβησαν! Ἐπὶ σιερὰν δύο χιλιετηρίδων περίπου, γενεαὶ γενεῶν διαδέχονται ἡ μία τὴν ἄλλην, Βασιλεῖς καὶ Ἀρχόντες εἰς διαφόρους χώρας ἔλαμψαν καὶ ἐσβυσαν, Αὐτοκρατορίαι ἐμεγάλωσαν, ἤνθησαν καὶ ἐμαράνθησαν. Ἀλλὰ μέσα εἰς τὸ ρεῦμα τῶν χρόνων καὶ τῶν καιρῶν τὸ Μεγαλεῖον τῆς Πανάγνου καὶ ὑπερευλογημένης Θεοτόκου μένει ἀφθαρτον καὶ λαμπρὸν καὶ ἀάμφοτον καὶ ὑπέροχον.

Ἐκατομμύρια ψυχῶν ἐγονάτισαν καὶ γονατίζουν μετὰ σεβασμὸν ἐμπρὸς εἰς Αὐτήν, καὶ Βασιλεῖς καὶ Στρατηλάται ἐμπρὸς εἰς Αὐτήν ἐναπέθεσαν τὰ ἔξω των. Μυριάδες ναὼν ἔκτισαν αἱ χριστιανικαὶ γενεαὶ πρὸς τιμὴν Αὐτῆς, καὶ διὰ μέσου τῶν αἰώνων καὶς πόντος ἀντλεῖ τὸ βάλαμον ὅπου χρειάζεται ἀπὸ τὸ Ἅγιον Ὄνομα Της.

Ἑορταὶ καὶ πανηγύρεις τελοῦνται πρὸς δόξαν καὶ τιμὴν τῆς Θεοτόκου καθὼς καὶ σήμερον ἑορτάζομεν τὸν Θεὸν Εὐαγγελισμὸν Αὐτῆς.

Ὅλων τῶν εὐσεβῶν χριστιανῶν ὁ νοῦς σήμερον πρὸς Αὐτὴν στρέφεται μετ' εὐλαβείας, καὶ κάθε χριστιανικὴ ψυχὴ πλημμυρίζει ἀπὸ χαρὰν μετὰ τὸ ἄκουσμα τῶν Ὁδρανίων φθόγγων τοῦ Χαιρετισμοῦ «Χ α ἱ ρ ε Κ ε χ α ρ ι τ ω μ ἔ ν η».

Χαρὰ εἰς τὸν Ὁδρανόν, χαρὰ καὶ εἰς τὴν γῆν.

Εὐαγγελίζεται ὁ Θεὸς Ἀγγελος χαρὰν εἰς τὴν Θεοτόκον καὶ ἡ χαρὰ αὐτὴ γίνεται ἰδική μας χαρὰ, διότι τὸ

σιν τῆς Ἐκκλησίας οὐδεὶς ἐκ τῶν ἐχθρῶν τοῦ Χριστιανισμοῦ ἐπέτυχεν, ἢ μὴ μόνον ὁ Παπισμός. Οὗτος διήρесе καὶ διέσχισε τὴν Μίαν Ἀγίαν Καθολικὴν καὶ Ἀποστολικὴν Ἐκκλησίαν καὶ ἐδημιουργήθη οὕτως ἡ Ἀνατολικὴ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία καὶ ἡ Δυτικὴ Αἰρετικὴ τοιαύτη.

(Συνέχεια εἰς τὸ ἐπόμενον)

μήνυμα τὸ ὁποῖον στέλλει ὁ Θεὸς πρὸς τὴν Παναγίαν Κόρην τῆς Ναζαρέτ, εἶναι μήνυμα τοῦ Θεοῦ πρὸς τοὺς ἀνθρώπους. Εἶναι τὸ ἄγγελμα τὸ ὁποῖον μᾶς εἰδοποιεῖ ὅτι ἔρχεται ὁ Ἐλευθερωτὴς τῶν ψυχῶν ἡμῶν. Αὐτὸς ὅστις θὰ θραύσῃ τὰ δεσμὰ τῆς ἁμαρτίας καὶ θὰ συντρίψῃ τῆς πνευματικῆς δουλείας τὰς ἀλύσεις καὶ θὰ ἀνοίξῃ εἰς ὅλην τὴν ἀνθρωπότητα διὰπλατα τοὺς ὁρίζοντας τῆς ἡθικῆς ἐλευθερίας, ὅπερ καὶ ἐγένετο.

Εἶναι τὸ ἄγγελμα τὸ ὁποῖον μᾶς λέγει, ὅτι ἔρχεται Ἐκείνος, ὅστις θὰ διὰ λύσῃ τὸ πνευματικὸν σκότος, θὰ λάμψῃ πανταχοῦ τὸ φῶς τῆς ἀληθείας καὶ θὰ ὁδηγήσῃ τὸ πνεῦμα τοῦ ἀνθρώπου πρὸς τὴν ἀλήθειαν. Θὰ καθαρῇ τὴν ψυχὴν τοῦ ἀνθρώπου ἀπὸ τὸν ἡθικὸν ὀντισμὸν, θὰ ὑψώσῃ τὴν καρδίαν του εἰς ἀνωτέρας ἡθικὰς ἀτμοσφαιρας καὶ θὰ τὴν κάμῃ νὰ πάλῃ ἀπὸ αἰσθήματα εὐγενέστερα. Ἐκείνος, ὅστις θὰ συντρίψῃ τὸν εἰδωλὸν τὴν πλάνην καὶ θὰ ἐγείρῃ τὸν ἀνθρώπον, ὅστις γονατίζει προσκυνῶν τὰ εἰδώματα ἀντὶ τοῦ Κτίστου, διὰ τὴν δειξῇ εἰς αὐτὸν διὰ μᾶς ὑπερόχου καὶ ὑπερανθρώπου χειρονομίας τὸν ἕνα καὶ μόνον ἀληθινὸν Θεόν, πρὸς τὸν Ὅποῖον πρέπει νὰ στρέφεται ἡ προσκύνισις, ἡ ἀφοσίωσις, ἡ ἀγάπη καὶ ἡ λατρεία. Ἐκείνος ὅστις θὰ κηρύξῃ εἰς τοὺς ἀνθρώπους τῆς ἀγάπης τὸ πολὺ μέγαλον κήρυγμα, τὸ ὁποῖον δὲν ἡκούσθη ποτὲ εἰς τὴν γῆν—«Α γ α π ἄ τ ε τ ο ὕ ε ἔ χ θ ρ ο ὕ ε ὕ μ ῶ ν»—καὶ θὰ φωνάξῃ εἰς ὅλην τὴν γῆν, ὅτι τὸ μῖσος καὶ τὰ πάθη, ἐγενήθησαν ἀπὸ τὸ πνεῦμα τοῦ κακοῦ καὶ εἶναι κατὰρα καὶ καταστροφή διὰ τὴν κοινωνίαν τῶν ἀνθρώπων.

Αὐτὸ εἶναι τὸ μήνυμα, τὸ ὁποῖον ἔφερε κατὰ τὴν σήμερον ἡμέραν ὁ ἅγιος Ἀγγελος πρὸς τὴν ὑπεραγνὸν Θεοτόκον. Καὶ διὰ τοῦτο ἡ ἰδικὴ τῆς χαρὰ εἶναι καὶ ἰδική μας. Πρεπόντως ὁδὲν ὀφείλομεν καὶ ἡμεῖς ἀποτεινόμενοι πρὸς Αὐτήν νὰ ψάλλωμεν μετὰ τοῦ Ἱεροῦ ἑσματογράφου λέγοντες «Χαρὰς αἰτία χαρίτων σου, χαίρε, ἡ ἀφλεκτος βάτος, νεφέλη ὀλόφωτος, ἡ τοὺς πιστοὺς ἀπαύστως ἐπισκιάζουσα».

Ἐὰν ὅμως δι' ἕκαστον ὁρθόδοξον χριστιανὸν εἶναι ἡ σημερινὴ ἡμέρα ἡμέρα χαρὰς, δι' ἧμας τοὺς Ἕλληνας εἶναι ἡμέρα διπλῆς χαρὰς· διότι ἡ ἀπολύτρωσις τὴν ὅποian ἀπηλάσσαμεν ὡς Χριστιανοὶ καὶ ὡς Ἕλληνες εἶναι διπλῇ. Ἀνθρωπὸς ψυχικὴ τὴν ὅποian μᾶς ἐχάρισεν ὁ Υἱὸς τῆς Παρθένου ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός. Ἀνθρωπὸς ἔθνικῃ, τὴν ὅποian ἐδωρήσατο εἰς τοὺς ἐνδόξους Προγόνους ἡμῶν ὁ Σωτὴρ τοῦ Κόσμου, εὐλογῶν κατὰ τὴν Ἀγίαν αὐτὴν ἡμέραν τοῦ Εὐαγγελισμοῦ τὸν Ἱερὸν Ἀγῶνα αὐτῶν.

Ἰδοὺ λοιπὸν διατὶ εἰς τὰς ψυχὰς ἡμῶν ἀπαιτεῖ τόσον γλυκὰ τόσον χαρμόσυνα ὁ χαιρετισμὸς τοῦ Θεοῦ Ἀγγέλου. Ἰδοὺ διατὶ γονατίζομεν ἐμπρὸς εἰς τὴν Θεοτόκον καὶ αἰσθανόμεθα νὰ πάλωσιν αἱ καρδίαι ἡμῶν ἀπὸ εὐγνωμοσύνης πρὸς τὴν Μητέρα τοῦ Αὐτρωτοῦ τὴν Μεγάλην ἡμῶν Μητέρα, καὶ ἐκθαμβοὶ ἀπὸ τὸ ἀφθαρτον καὶ ἀμάραντον μεγαλεῖον τῆς, κινούμεν τὰ χεῖλη

εὐλαβῶς χαιρετισμοὺς καὶ ὕμνους πρὸς Αὐτὴν ἀναπέμποντες καὶ λέγοντες «Χαῖρε Κεχαριτωμένη ὁ Κύριος μετὰ Σοῦ».

ΚΥΡΙΑΚΗΣ ΤΩΝ ΝΗΣΤΕΙΩΝ

ΤΩΝ ΒΑΤΩΝ

ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑ

Ἐπὶ τοῦ Ἱεροῦ Εὐαγγελίου

Πρὸς καὶ Γλυκὺς εἰσέρχεται ὁ Αὐτρωτὴς ἡμῶν εἰς τὴν πόλιν τῶν Ἱεροσολύμων, καίτοι ὡς Θεὸς γνωρίζων ἀκριβῶς τί ἔμελε νὰ συμβῇ εἰς Αὐτόν.

Οἱ Ἑβραῖοι ὑπολογίζοντες τὰ πράγματα ἀνθρωπίνως τὸν ὑπεδέχθησαν ὡς ἐπίγειον Βασιλέα τῶν νομίζοντες ὅτι ἐπρόκειτο νὰ τοὺς ἐλευθερώσῃ ἐκ τῆς Ῥωμαϊκῆς δουλείας καὶ νὰ ἐπανιδρύσῃ τὸ βασίλειόν των.

Πόσον ὁμως ἡπατήθησαν!

Ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς εἰσερχόμενος εἰς τὴν Ἱερουσαλὴμ ἐγνώριζεν ὅτι ἐπρόκειτο νὰ χλευασθῇ καὶ τέλος νὰ ὑποφέρῃ τὸν μαρτυρικὸν καὶ αἰματωτικὸν θάνατον ἐπὶ τοῦ Σταυροῦ. Ὅταν ἐκείναι ἔψαλλον τὸ «Ὡσαννά» Ἐκείνος ἐλυπεῖτο δι' αὐτοὺς καὶ διὰ τοὺς ταπεινοὺς ὑπολογισμοὺς των· Ἐρχεται ὁ ὄντως Βασιλεὺς τοῦ σύμπαντος καθήμενος ἐπάνω εἰς ἕνα ὄνον χωρὶς καμμίαν ἐπίδειξιν, ταπεινός, καὶ μόνην συνοδείαν ἔχων τοὺς Μαθητάς του.

Διδάσκει μὲ αὐτὸ ὅτι ἡ πραγματικὴ δόξα ὑπαρχει εἰς τὴν ταπεινώσιν καὶ ὄχι εἰς τὴν ματαιότητα τῶν ἀξιομάτων. Καὶ οἱ ἄνθρωποι ὅπου τὸν ὑποδέχονται δὲν τὸν γνωρίζουν διὰ Βασιλέα καὶ Δημοουργὸν τοῦ σύμπαντος, δι' αὐτὸ μὲ τὴν ὑποδοχὴν τὴν ὅποian ἔκαμαν δὲν ἐξήτησαν ἀπ' Αὐτὸν πνευματικὰ ἀγαθὰ, δὲν ἐξήτησαν τὴν σωτηρίαν τῶν ψυχῶν των, ἀλλὰ ἀνέμενον δι' αὐτοὺς νὰ πληρωθῶσιν ἐπιγείων ἀγαθῶν διὰ τοῦτο ὅταν εἶδον ὅτι εἰς τοὺς ὑπολογισμοὺς των ἠστόχησαν, τότε ἀντικατέστησαν τὸ «Ὡσαννά» διὰ τοῦ «Σταύρωσον αὐτόν».

Τὶ εὐτυχεῖς ὅσοι τὸν ἐγνώρισαν ὡς Θεὸν καὶ Δημοουργὸν τοῦ σύμπαντος! καὶ Δοτῆρα καὶ Χορηγὸν πάντων τῶν Ὁδρανίων καὶ Ἐπιγείων ἀγαθῶν! Αὐτὸς ὅχι μόνον τὴν ὁδὴν εἰς τὸν Σταυρὸν θὰ ἐμφανισθῇ ἀνελθὼν διὰ τὴν σωτηρίαν ἡμῶν θὰ τὸ ὑποδεχθῶσιν Βασιλικῶς καὶ θὰ ζητήσωσιν μετὰ πίστιν καὶ εὐλάβειαν τὴν χάριν καὶ τὴν βοήθειάν Του διὰ τὴν τῶν ψυχῶν των σωτηρίαν, ἀλλ' ἀσφαλῶς πάντοτε θὰ τὸν ὑποδέχωνται ἐν τῇ ψυχῇ των Βασιλικῶς καὶ Αὐτὸς θὰ χαρίξῃ εἰς αὐτοὺς τὴν χάριν καὶ τὰς Θείας εὐλογίας Του.

Ὅσοι δὲν εἴχετε, φίλοι ἀναγνώσται, τὴν εὐτυχίαν νὰ τὸν γνωρίσητε, ἢ ἡ ἁμαρτία τυχὸν σὰς ἀπεμάκρυνεν ἀπ' Αὐτοῦ, σήμερον σὰς δίδεται καιρὸς νὰ λάβητε εἰς τὰς χεῖρας ἕνα κλάδον βατοῦ ἢ φοίνικος: δηλαδὴ τὴν πίστιν πρὸς Αὐτόν καὶ τὴν Ἱερὰν ἀπόφασιν νὰ γίνητε ἰδικοί Του καὶ ὀπίγοντες τὰ ἱμάτια, ὅσας ἁμαρτίας ἔχετε, διὰ τῆς ἐξομολογήσεως νὰ τὸν ὑποδεχῆτε καὶ νὰ ἀναφωνήσητε εἰς τὴν ἀναγεννομένην ψυχὴν σας. «Χαίρε θύγατερ Σιών. Μὴ φοβοῦ θύγατερ Σιών» ἰδοὺ ὁ βασιλεὺς σου ἔρχεται καθήμενος ἐπὶ πόλου ὄνου.

† Ὁ Διαυλείας ΠΟΛΥΚΑΡΙΠΟΣ

ΓΕΓΟΝΟΤΑ ΚΑΙ ΚΡΙΣΕΙΣ

Η ΚΙΝΗΣΙΣ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ

Κατὰ τὴν παρελθούσαν Κυριακὴν Τετάρτην τῶν ἱερῶν Νηστειῶν ὁ Ἅγιος Πρόεδρος τῆς Ἱερᾶς ἡμῶν Συνόδου κ. Χρυσόστομος μετέβη εἰς τὸν παρὰ τὸ Κερασίτιον νεωστὶ παραχωρηθέντα ἡμῖν Ἱερὸν Ναὸν τοῦ Ἁγίου Μεγαλομάρτυρος Μηνᾶ, ἔνθα ἐφημερεύει ὁ Πανοσιολογίωτατος Ἀρχιεμμανδρίτης κ. Ἀρτέμιος Ξενοφωτεινός, καὶ χοροστατήσας ὡμίλησε πρὸς τὸ ἀπειροπληθὲς Ἑκκλησίασμα ἀναπτύξας τὴν δυνάμιν καὶ τὰ ἀποτελέσματα τῆς εἰς Χριστὸν πίστεως, ἀφορμῇ λαβὼν ἐκ τοῦ Ἐδαγγελικοῦ ρητοῦ τῆς ἡμέρας «εἰ δύνασαι πιστεῦσαι, πάντα δυνατὰ τῷ πιστεύοντι».

Ἐπὶ μίαν ὥραν καὶ πλέον ἀνέπτυξε τὸ θέμα τοῦτο ὁ Πανιερώτατος κατὰ τῆς εἰσόδου ἐκείνης ἐκείνης καὶ εἰπὼν ὅτι: ἀποτέλεσμα τῆς εἰς Χριστὸν Πίστεως καὶ εἰς τὰ ἅπ' Αὐτοῦ διὰ τῆς Ἑκκλησίας Θεωπυσθέντα εἶναι καὶ ὁ διακρατούμενος καὶ διεξαγόμενος ὑφ' ἡμῶν τῶν Γρησίων Ὁρθόδοξων—τῶν ἀποκαλουμένων Παλαιομερολογιτῶν—ἱερὸς ἀγὼν ὑπὲρ τοῦ Πατροπαράδοτου Ἑκκλησιαστικοῦ Ἑορτολογίου χάριν τοῦ ὁποῦν ὀφείλομεν τὰ πάντα νὰ ὑπομείνωμεν ἀψηφόντες χλευασμούς, ὀνειδισμούς, λοιδορίας, διωγμούς, κινδύνους καὶ αὐτὸν τὸν σωματικὸν θάνατον, ἂν παραστῇ ἀνάγκη, βέβαιοι ὄντες ὅτι «οὐκ ἔστιν ἡμῶν τὸ παθῆναι τοῦ νῦν καιροῦ πρὸς τὴν μέλλουσαν δόξαν ἀποκαλυφθῆναι ἡμῖν» ὡς βεβαίως ἡμᾶς ὁ Θεοσέσιος Ἀπόστολος Παῦλος.

Ἐνθὺς ἀμέσως μετὰ τὸν λόγον τοῦ Πανιερωτάτου ὡμίλησεν ὁ Πανοσιολογίωτατος ἐφημέριος τοῦ Ναοῦ κ. Ἀρτέμιος ἐκφράσας τὰς εὐχαριστίας αὐτοῦ καὶ τοῦ Ἑκκλησιαστικοῦ του πρὸς τὸν Πρόεδρον τῆς Ἱερᾶς ἡμῶν Συνόδου, ἀλλὰ καὶ τὴν λύπην συγχρόνως διότι ἐκ παρανοήσεως διίστατο μέχρι τοῦδε, εὐχηθεὶς ἐν τέλει ὑπὲρ ὑγείας καὶ μακροβιότητος Αὐτοῦ τε καὶ τῶν λοιπῶν Μελῶν τῆς Ἱερᾶς Συνόδου ἐπ' ἀγαθῇ τῆς ἀγίας ἡμῶν Ἑκκλησίας.

Ὁ Σεβασμιώτατος Ἅγιος Μεγαρίδος κ. Χριστόφορος ἀσθενῶν δὲν ἦδυνήθη νὰ ἐκκλησιασθῇ κατὰ τὴν παρελθούσαν Κυριακὴν ὁ δὲ

Σεβασμιώτατος Ἅγιος Διονυσίου κ. Πολύκαρπος χοροστατήσας ἐν τῷ Ὁρφατορροφίῳ τοῦ Ἁγίου Γεωργίου Ταμπουριῶν ὡμίλησε διεξοδικώτατα ἀναπτύξας τὸ μυστήριον καὶ τὴν δυνάμιν τῆς ἐξομολογήσεως καὶ μετανοίας ἅνευ τῆς ὁποίας εἶναι ἀδύνατον νὰ τύχη ψυχικῆς σωτηρίας ὁ χριστιανός· διότι, κατέληξεν εἰπὼν ὁ Σεβασμιώτατος, «οὐδεὶς ἀμέτοχος ἀπὸ ρύπου καὶ μὴ ἡμέρα μόνον ἢ ὁ βίος αὐτοῦ ἐπὶ τῆς γῆς».

Ἐπανήλθον ἐκ τῆς πνευματικῆς περιδείας τῶν οἱ Πανοσιολογίωτατοι Ἀρχιεμμανδρίται κ. κ. Λογγίνος Χαντζήστεφανόν καὶ Κοσμάς Καράμπελας ἐξ ὧν ὁ μὲν πρῶτος ἐπισκεφθεὶς τὰ Παράρτηματα τῆς περιφέρειας Λαμίας καὶ Στυλίδος ἐστήριξε παρηγορήσας καὶ ἐξομολογήσας τοὺς ἀδελφούς στερουμέ-

Ο ΝΕΟΣ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΣ
ΠΑΤΡΙΑΡΧΗΣ ΜΑΞΙΜΟΣ Ο Ε'

Ἀποβιώσαντος τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου Βενιαμὶν ἀνήλθεν εἰς τὸν Πατριαρχικὸν Θρόνον ὁ ἀπὸ Χαλκηδόνος Μάξιμος ὁ Ε'. ὅστις ἅμα τῇ ἀναλήψει τῶν καθηκόντων Του ἐδήλωσεν ὅτι, θὰ ἐπιληφθῇ τῆς λύσεως ὅλων τῶν ἀπασχολούντων τὴν Ἑκκλησίαν καὶ γενικῶς τὴν Ὁρθοδοξίαν σήμερον μεγάλων προβλημάτων συγκαλὼν πρὸς τοῦτο καὶ Προσυνόδον τῶν Ὁρθόδοξων Ἑκκλησιῶν.

Ἡ σύγκλησις τῆς Προσυνόδου εἰχεν ἀποφασισθῇ ἀπὸ τοῦ 1930 κατὰ τὴν ἐν Ἀγίῳ Ὁρει συνάντησιν ἀντιπροσώπων τῶν Ὁρθόδοξων Ἑκκλησιῶν ἐν τῇ Διορθόδοξῳ Ἐπιτροπῇ· εἰς αὐτὴν δὲ παρεπέμφθη καὶ ἡ λύσις τοῦ Ἑορτολογικοῦ ζητήματος.

Θὰ ἦτο εὐχὴς ἔργον νὰ συνήρχετο δσον δυνατόν συντομώτερον ἢ ἐν λόγῳ Προσύνodos, καὶ θὰ ἀνεδεικνύετο ὅτιως MAXIMUS ὁ νέος Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης ἐάν ἐπανεφερὲν εἰς τὴν θέσιν του τὸ Ἑκκλησιαστικὸν Ἑορτολόγιον ἕνεκα τῆς μεταβολῆς τοῦ ὁποῦοι διαιρεθέντες συνταράσσονται οἱ ἀπ' ἄκρου ἕως ἄκρου τῆς ὑπ' οὐρανὸν ὑπάρχοντες Ὁρθόδοξοι Χριστιανοὶ ἐπὶ 22 ἡδὴ δόλοκληρα ἔτη.

ΠΑΝΗΓΥΡΕΙΣ

Σήμερον ἐπὶ τῇ Παγκοσμίῳ ἑορτῇ τοῦ Θεοῦ Ἐδαγγελισμοῦ πανηγυρίζουσιν οἱ ἀκόλουθοι φερώνυμοι Ἱεροὶ Ναοὶ ἡμῶν:

Ὁ ἐν Πειραιεὶ καὶ παρὰ τὴν συνοικίαν Καραβᾶ Ἱερὸς Ναὸς τῆς Ἐδαγγελιστρίας ἔνθα ἐφημερεύει ὁ Πανοσιολ. Ἀρχιεμμανδρίτης κ. Μαρτύριος.

Ὁ ἐν Παλουκίῳ Σαλαμίνος.

Ὁ ἐν Πυρὶ Θηβῶν ἰδιοκτησία τοῦ κ. Λουκά Καλαντζή, καὶ

Ὁ ἐν Χαλκίδι ἔνθα ἐφημερεύει ὁ Αἰδευσιμώτατος Ἱερεὺς κ. Ἰωάννης Φράγκος· εἰς πάντας δὲ τούτους θέλει τελεσθῇ μεγαλοπρεπῶς ἡ πανήγυρις.

Σοφ. Σολομ.

«Τότε στήσεται ἐν παρρησίᾳ πολλῇ ὁ δίκαιος κατὰ πρόσωπον τῶν θλιψάντων αὐτὸν καὶ ἀθετούντων τοὺς πόρους αὐτοῦ· οὗτοι δὲ ἰδόντες ταραχθήσονται φόβῳ δεινῷ καὶ ἐκστήσονται ἐπὶ τῷ παραδόξῳ τῆς σωτηρίας αὐτοῦ καὶ ἐροῦσιν ἐν αὐτοῖς μετανοοῦντες: οὗτος ἦν ὁν ἐσομένην ποτε εἰς γέλωτα καὶ εἰς παράβολην ὀνειδιζομῶν. Οἱ ἄφρονες! Τὸν βίον αὐτοῦ ἐλογισάμεθα μάραν καὶ τὴν τελευταίαν αὐτοῦ ἡμίανον! Πῶς κατελογίσθη ἐν Υἱοῖς Θεοῦ καὶ ἐν ἁγίοις ὁ κληρὸς αὐτοῦ ἔστιν;»

νοὺς ἀπὸ ἐτῶν πνευματικῆς παρηγορίας. ὁ δὲ δεύτερος μεταβὰς εἰς τὴν Κόρινθον καὶ τὰ περίεξ αὐτῆς Παράρτηματα μεγάλως συνετέλεσεν εἰς τὴν ἐξύψωσιν τοῦ θρησκευτικοῦ φρονήματος τῶν ἀδελφῶν.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΕΚ ΤΩΝ ΘΕΙΩΝ ΓΡΑΦΩΝ ΟΦΕΛΕΙΑΣ

«Πᾶσα Γραφὴ Θεόπνευστος, πάντως καὶ ὠφέλιμος» ὥστε κάλλιστον καὶ ψυχοφελέστατον τὸ ἐρευνᾶν τὰς Θείας Γραφάς. Ὡς περ γὰρ δένδρον παρὰ τὰς διεξόδους τῶν ἑδάτων πεφαινεμένον, οὕτω καὶ ἡ ψυχὴ τῇ θείᾳ ἀρδευομένῃ Γραφῇ παίνεται καὶ καρπὸν ὠριμον δίδωσι, πῖστιν Ὁρθόδοξον, καὶ ἀειθαλὲς τοῖς Φύλλοις, ταῖς θεαρέστοις ὥραϊζεται πράξεσι. Πρὸς τε γὰρ πρᾶξιν ἐνάρετον καὶ θεωρᾶν ἀδόλωτον ἐκ τῶν Ἀγίων Γραφῶν θυμωζόμεθα· πάσης γὰρ ἀρετῆς παράκλησιν καὶ κακίας ἀποτροπὴν ἐν ταύταις εὐρίσκωμεν.

Ἐάν οὖν ὦμεν φιλομαθεῖς, ἐσόμεθα καὶ πολυμαθεῖς· ἐπιμελεῖα γὰρ καὶ πόνη, καὶ τῇ τοῦ διδόντος Θεοῦ χάριτι, κατορθοῦνται ἅπαντα. Ὁ γὰρ αἰτῶν λαμβάνει, καὶ ὁ ζητῶν εὐρίσκει, καὶ τῷ κρούοντι ἀνοίγεται.

Κρούσωμεν τοίνυν εἰς τὸν κάλλιστον παραδείσον τῶν Γραφῶν, τὸν εὐδὲν, τὸν γλυκύτατον, τὸν ὠραιότατον, τὸν παντοίοις τῶν νοερῶν Θεοφόρων ὁρῶν κελადήμασι περιηχοῦντα ἡμῶν τὰ ὦτα, τὸν ἀπτόμενον ἡμῶν τῆς καρδίας, καὶ λυπουμένην μὲν παρακαλοῦντα, θυμουμένην δὲ κατευαζόμεναι καὶ χαρᾶς αἰδίου ἐμπιπλῶντα· τὸν ἐπιβιβάζοντα ἡμῶν τὴν διάνοιαν ἐπὶ τὰ χρυσαυγὴ μεταφρενα τῆς θείας περιστερεᾶς καὶ ὑπέρολαμπρα, καὶ ταῖς φανωτάταις αὐτῆς πτέρυξι πρὸς τὸν μονογενῆ Υἱὸν καὶ κληρονόμον τοῦ φαιτοργου τοῦ νοητοῦ ἀμπελῶνος ἀνάγοντα, καὶ δι' αὐτοῦ τῷ Πατρὶ τῶν Φώτων προσάγοντα. Ἀλλὰ μὴ παρέργως κρούσωμεν, προθύμως δὲ μάλλον καὶ ἐπιμόνως, μὴ ἐγκακίσωμεν κρούοντες· οὕτω γὰρ ἡμῖν ἀνοίγησεται. Ἐάν ἀναγνῶμεν ἅπασι καὶ δις καὶ μὴ διαγνῶμεν ἃ ἀναγινώσκωμεν, μὴ ἐγκακίσωμεν, ἀλλ' ἐπιμείνωμεν, ἀδολεσχῶμεν, ἐρωτήσωμεν. Ἐπερωτήσων γὰρ, φησί, τὸν πατέρα σου καὶ ἀναγελῇ σοι· τοὺς πρεσβυτέρους σου καὶ ἐροῦσί σοι· οὐ γὰρ πᾶν τὸν ἡ γινώσκεις. Ἀρυσώμεθα ἐκ τῆς τοῦ παραδείσου πηγῆς ἀέννα καὶ καθαρώτατα νάματα ἀλλόμενα εἰς ζωὴν αἰώνιον. Ἐντυφώσωμεν ἀπλήστως, κατατυφώσωμεν, τὴν γὰρ χάριν ἀδάπανον κέκτηται· εἰ δέ τι καὶ παρὰ τῶν ἔξωθεν χρήσιμον καρπώσασθαι δυνήσθωμεν, οὐ τῶν ἀπηγορευμένων ἐστί.

Γενώμεθα δόκιμοι τραπεζίται, τὸ μὲν γνήσιον καὶ καθαρὸν χρυσὸν σωρεύοντες, τὸ δὲ κίβδηλον παραιτούμενοι· λάβωμεν λόγους καλλίστους, θεοὺς δὲ γελοίους καὶ μύθους ἄλλοτεροὺς τοῖς κυσὶν ἀπορρήνωμεν.

(Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου)

«Ἐντυχάνειν δεῖ ταῖς θείαις Γραφαῖς. Ὡς περ γὰρ οἶνος πινόμενος καταπαύει λύπην καὶ μεταβάλλει τὴν καρδίαν εἰς εὐφροσύνην, οὕτως ὁ πνευματικὸς οἶνος (ἡ μελέτη τῶν θείων Γραφῶν), εἰς χαρὰν μεταβάλλει τὴν ψυχὴν».